

γέρσεως ὁ καρπὸς καὶ μάτην ἔβρευσαν εὐγλωττίας ποταμοὶ καὶ μελάνης καταβράκται. Ὁ δὲ κόσμος θέλει εἶπει ὅτι ὅπως παίζεται ἐν Φαλήρῳ ὁ Ῥωμαῖος καὶ ἡ Ἰουδαία, οὕτως ἐπαίχθη καὶ ἐν τῇ πολιτικῇ ἔτερον δρᾶμα τοῦ Σαίξπηρου, τὸ «*Much ado about nothing*» «Πολὺς καυγᾶς διὰ τίποτε.»

Ἀπὸ τοῦ κινδύνου τούτου δύνανται, ἂν θέλωσι ν' ἀπαλλαγῶσιν ἡμεῖς οἱ κ. κ. ὁμογενεῖς προσφέροντες εἰς τὸ ἔθνος ἐκδούλευσιν πολὺ χρησιμωτέραν τῆς ἀκαδημίας τοῦ Σίνα.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν . . . ἀμφιβόλων βουλευτῶν ἐν τῇ παρούσῃ συνόδῳ δὲν εἶναι μέγας, εἴκοσιν εἶναι ὅλοι ἢ τριάκοντα τὸ πολὺ ἢ δὲ τιμὴ τῆς ψήφου τῶν εἶναι ἑλληνικὴ, μετρία δηλαδὴ καὶ διὰ βελάντια ὁμογενῶν μηδαμινή.

Μὴ σπεύσετε ἐκ τούτων νὰ νομίσητε, κ. Συντάκτα, ὅτι προτρέπω τοὺς κ. κ. ὁμογενεῖς νὰ διαφθείρωσι διὰ χρημάτων βουλευτάς, ἔστω καὶ ἐπ' ἀγαθῷ σκοπῷ. Ἔχω ἱκανὴν συναίσθησιν τοῦ πρὸς τὴν ἐθνικὴν ἀντιπροσωπεῖαν ὀφειλομένου σεβασμοῦ ὥστε νὰ συμβουλεύσω τοιαύτην καθοσίωσιν. Δὲν προτείνω ν' ἀγορασθῶσι ψήφοι, ἀλλ' ἀπλῶς νὰ στοιχηματίσωσι πλούσιοι τινες ὁμογενεῖς πρὸς τοὺς ἀμφιβόλους βουλευτάς, ἀνὰ χιλίας λίρας πρὸς ἕκαστον, ὅτι ὁ Βουλγαρὸς καὶ οἱ συνεργάται του δὲν θέλουσι τιμωρηθῆ. Οὕτω νομίζω ὅτι διὰ τριάκοντα περίπου τοιούτων χιλιολίρων στοιχημάτων δύνανται, ἄνευ διαφθορᾶς ἢ ἀνθηκτικότητος ν' ἀσφαλισθῇ διὰ τῆς τιμωρίας τῶν Βουλγαριστῶν ἡ μέλλουσα ἡμῶν ἡσυχία.

Πρόθυμος δούλης
ΧΡΥΣΟΜΑΛΛΑ.

Κύριε Συντάκτα τοῦ „*Ἀσμοδαίου*“

Τὰς ἐσθύνας μου εἰς τὸν τετραγωνισμόν τοῦ κύκλου ἐτάραξε κατ' αὐτάς τὸ ἐν τῇ Ἐφημερίδι καταχωριζόμενον Πιστοποιητικὸν τῶν ἱατρῶν Γ. Καλαμποκίδου καὶ Π. Ζητουσιάτου. Οἱ δύο οὗ οἱ ἱατροὶ πιστοποιοῦσι περὶ τοῦ ἐν τῷ ἐργοστασίῳ τοῦ κ. Ν. Ζέρβα παραγομένου ἄρτου, ὅτι εἶναι *Miar καθαρὸς, καλῶς ἐψημένος, καὶ ὡς ἄριστα ζυμωμένος καὶ σπογγωδέστατος*. Προσθέτουσι δὲ οἱ ἀγαθοὶ ἱατροὶ Καλαμποκίδης καὶ Ζητουσιάτης, ὅτι ὅπως πιστοποιήσωσι τοῦτο, ἐχρειάσθη ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας κατὰ συνέχειαν νὰ γευθῶσι τὸν ἄρτον, καὶ ἐπαπειλημένως νὰ ἴδωσιν τὴν κατασκευὴν αὐτοῦ. Ἡ εἰλικρίνεια αὕτη τῶν ἱατρῶν εἶναι ἀγαθωτάτη. Φαίνεται δὲ, πιστεύουσιν οὗτοι ὅτι εἶναι δυνατόν χωρὶς νὰ φάγουν ἄρτον νὰ πιστοποιήσουν ὅτι εἶναι ἄριστος οὗτος, ὅπως δύναται τις νὰ πιστοποιήσῃ περὶ τινος οἰκίας ὅτι εἶναι καλῆς καὶ στερεῶς ἐκτισμένη ἀφοῦ ἴδῃ μόνον αὐτήν. Ἡ δὲ προσεκαλοῦντο οἱ δύο ἱατροὶ θὰ ἔτρωγον ὀλίγους λίθους καὶ ἄσβεστον ἵνα πιστοποιήσωσι περὶ τῆς οἰκίας; Ἐὰν δὲ τυχόν ποιμὴν τις προσκαλέσῃ τοὺς κ. Καλαμποκίδην καὶ Ζητουσιάτην νὰ πιστοποιήσωσι περὶ τοῦ ποιμνίου, πρέπει νὰ τοὺς παραδώσῃ τὸν παχύτερον ἀμνὸν εἰς βρῶσιν, ὅπως κρίνωσι περὶ τοῦ ποιμνίου; Ἡ δὲ παντοπῶλις τις τοὺς προσκαλέσῃ νὰ κρίνωσι περὶ τῶν ἐν τῷ

παντοπωλείῳ του πραγμάτων πρέπει νὰ τοὺς παραθέσῃ τράπεζαν ποικιλοπάρουον, ἀπὸ σαρδέλαις μυρωδάταις, τυρὶ τῆς λιάρχουρας, ἀστακοὺς κλπ; Καὶ ἐὰν βάρπτης τις, πρέπει νὰ τοὺς ἐνδύσῃ, καὶ ἂν καὶ ἂν καὶ ἂν, πρέπει νὰ τοὺς δίδῃ ὅ,τι καὶ ἂν;

Τοῦτο μὲ κάμνει νὰ θέλω νὰ γίνω ἱατρός. Παρακαλῶ μόνον τοὺς φίλους μου ἱατροὺς Καλαμποκίδην καὶ Ζητουσιάτην νὰ μου εἴπωσι πόσους ἄρτους ἔφαγον ὅπως γράψωσι τὸ περιφρονον πιστοποιητικὸν τῶν, καὶ ἂν ὁ φούρναρης ἀποφασίσῃ δι' ἑκάστην φουρνιᾶν νὰ ἔχῃ πιστοποιητικόν, θὰ προσκαλῆ τοὺς ἱατροὺς καθ' ἑκάστην δις ἢ τρίς τῆς ἡμέρας νὰ τοὺς ταΐξῃ; Προσέτι παρακαλῶ τοὺς ἀγαθοὺς ἱατροὺς νὰ δημοσιεύσωσι καὶ πιστοποιητικὸν περὶ τῆς ταυτότητός τῶν, διότι δὲν τοὺς γνωρίζω τίνες εἶναι.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17 Ἰουλίου

Πρόθυμος
ΝΙΚΟΛ. ΣΑΡΑΝΤΗΣ.

Κύριε Συντάκτα τοῦ „*Ἀσμοδαίου*“

Εἶμαι ξένος ἐν Ἀθήναις, καὶ ἔρχομαι νὰ σᾶς παρακαλέσω ὅπως δημοσιεύσῃτε ἐν μικρὸν παράπονόν μου, τὸ ἐξῆς.

Χθὲς, πέμπτην ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος, ἡ ἐφημερὶς Ἐσπερος μοῦ ἔκλεψε μίαν πεντάραν, καὶ ἴδου πῶς.

Ἐκαθήμεν εἰς καφενεῖον, καὶ μετὰ τὸν καφὸν ἐχασμῶμεν παρατηρῶν τοὺς ἀχαμρόντας ἵππους τῶν λεωφορείων τοῦ σιδηροδρόμου, ὅτε παιδάριόν τι διαβαῖνον ἐκεῖθεν ἐπῶλε ἀντίτυπα τοῦ Ἑσπέρου. Περιέργως διὰ τὰ ἐπιούσια νέα, ἠγόρασα λοιπὸν ἐν ἀντίτυπον' ἐκλάπην δὲ διότι, μεθ' ἐν καὶ μόνον θέμα περὶ τῶν βουλευτικῶν ἐκλογῶν, ἡ ἐφημερὶς αὕτη μετέβαινε εἰς τὴν Κόρινθον πρὸς καταστροφήν τῶν κορέων τῶν ψύλλων καὶ τοῦ σκόρου.

Δι' αὐτὰ δὲν θὰ ἔδίδα τὴν πεντάραν' οὔτε ὅμως τὴν ἀναζητῶ, ἰδὼν μετὰ χαρᾶς ὅτι ὁ γράφων τὴν ἐφημερίδα ταύτην κατέχει ἀληθῶς τὴν γλῶσσαν, πρᾶγμα ἀξιοσημείωτον, καθὸ σπανιώτατον, ὡς γινώσκατε, ἐν τῇ ἑλληνικῇ δημοσιογραφίᾳ.

M. M. M.

Σ Κ Ν Η Η Σ

Ἀδίκως, νομίζομεν, ἐμέμφθησάν τινες τὸν Καβέρρην ὅτι ἐν τῷ Μάρκῳ Βότσαρη καὶ τῇ Κυρᾷ Φροσύνῃ ἐλήστευσεν ὅλους τοὺς συγχρόνους Ἰταλοὺς μουσικοδιδασκάλους. Οἱ κύριοι οὗτοι λησμονοῦσιν ὅτι εἰς δραματικὴν ὑπόθεσιν ἔχουσιν χώραν ἐν Σουλίῳ κατὰ τὸν ἀγῶνα ἡρμοζεν ἡ κλέφτικη μουσική.

* *

Κατὰ τὴν πρώτην παράστασιν ἐν Φαλήρῳ τοῦ Ῥωμαίου καὶ Ἰουδαίας, ὅτε ἐνεφανίσθησαν ἐπὶ σκηνῆς ὁ ἦρωας καὶ ἡ ἡρώϊς ὅλος ὁ κόσμος ἠπόρει πῶς τοιαύτη Ἰουδαία εὗρισκε Ῥωμαίους καὶ τοιοῦτος Ῥωμαῖος Ἰουδαίας.

* *

Κατὰ τὴν τελευταίαν ἐν τῷ Ἀπόλλωνι παράστασιν τοῦ Ἑρράνη, καθ' ἣν στιγμὴν κῆτοχειριάζετο ὁ ἴσπανὸς ἱππότης ὑπακούων εἰς τὸν λόγον του, κυρία τις ἠρώτησε τὸν γείτονά της «Τί θέλετε πράξει εἰς τὴν θέσιν τοῦ Ἑρράνη, ἂν κατ' αὐτὴν τὴν ἐσπέραν τοῦ γάμου σας ἤρχε-
ται ὁ Σ' ἰβας νὰ σὰς ζητήσῃ τὴν ζωὴν σας;» «Ἦθελα παρακαλέσει, αὐτὸν νὰ περιμένῃ μέχρι τῆς ἐπιούσης πρωίας.»

ΓΕΟΤΟΥΜΗΣ.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

(συνέχεια ἀπὸ τοῦ προηγουμένου ἀριθμοῦ 26).

Προσποίησις ἐμπορικὴ, ψευδοσεμνότης κρύα,
ἄψυχοι λόγοι, βλέμματα σθεστὰ καὶ γοῦ καρδία,
ὅλα αὐτὰ εἰς ἔνδυμα ποτὲ καλοκομμένον
εἶνε γυνή, εἶνε κἀν προῖξ . . . Τί μὲ προσβλέπεις χαίνων;
Εἶνε γυνή, ἢ δεσποινίς, κόρη, ἢ δεσποσύνη,
καὶ ἕρις φιλολογικὴ πρὸς τοῦτο ἔχει γίνεαι.

Ἄλλ' εἶνε ἀνυπόφορον, καὶ προτιμῶ τὸν ζῦθον
καὶ ἄς μ' εἰποῦν βαρέλιον, ἄς μ' ὀνομάσουν πίθον.
Τοῦ ζῦθου εὐκολώτερον τὸ τίμημα μετρεῖται.
Γυνή, καὶ μήτε αἰσθημα μήτ' εὐφυία μήτε!
Καὶ νὰ σοῦ τὴν ἐπιζητοῦν ὡς θέσιν βαγονίου
ἔς τὸ Φάληρον, ἑκατὸν τρεῖς πιστοὶ της διὰ βίου!

Πλὴν μ' ὅλα ταῦτα, ἀφοῦ δὲ καὶ τὰς ἀποκηρύττω,
θὰ μ' εἴπηρς ἦτο δυνατὸν νὰ κοιμηθῶ. Ναί, ἦτο.
Καὶ ὅμως ὄχι. Ἄγνοῶ ἂν ἔπταισ' ἢ σελήνη,
ὁ καύσων ἢ οἱ κώνωπες, ὁ πόνος, ἢ ἐκείνη.
Δὲν ἐκοιμήθην, καὶ θαρρῶ πῶς ἤμην θυμωμένος,
ὡς ἀντιπολιτεύσεως ὑπάλληλος πανυμένος.

Δὲν πταίου αἱ γυναῖκές μας, οἱ ἄνδρες πταίου πάλιν.
Αὐτοὶ μᾶς ἀπεθέωσαν τὴν μίαν καὶ τὴν ἄλλην.
Ἦ μία ἔχει μέγαρον, ἢ ἄλλη χιλιάδας,
καὶ βλέπεις πλέον ποιητὰς καὶ τοὺς Ἀντωνιάδας,
νὰ χάνωσι πᾶν αἰσθημα ἀγνῆς καλαισθησίας,
καὶ τὰς σεσιτυγίδας μας ν' ἀποκαλοῦν Κυρίας.

Ὁ τύπος οὕτω δίδεται τῆς καλλονῆς εἰς ὄλας.
Διαμαρτύρετ' ὁ Κωστῆς ἢ ὁ ἄπλοῦς Νικόλας,
ὅτ' εἰς τὸ ἔρμο των χωρῶ ἐν' ἀληθῶς ὠραῖαι,
δὲν τοὺς ἀκούουν, εἰμὴ τρεῖς τῆς Πλάκας ἀθηναῖαι.
Καὶ ἂν κάμμία σόζηται ὠραία εἰς γωνίαν,
μυρεῖται μὲ τοὺς τρόπους της τὴν ἀσχημον πλουσίαν.

Καὶ βλέπεις θράσος ν' ἀποκτᾷ καὶ βλέμμα τυραννίσκου
ἢ κόρη τοῦ τῆς ἀγορᾶς ἐσχάτου ἐμπορίσκου,
ἥτις γνωρίζει, ὅτι τρεῖς κερψοὶ τῶν νεωτέρων
ὡς κύνες τὴν ἐπιζητοῦν διὰ μικρὸν συμφέρον.
Τίς πταίει; Οὕτω χάνεται ἢ καλλονή, διότι
πατάτα εἶν' ὁ ἄνθρωπος ἂν ἢ ψυχὴ ὑπνώστη.

Καὶ εἶδα—ὦ, θαυμάσιον!—παρθένον ἑλληνίδα,
ὠραίαν ὡς ζῶν, σεμνὴν, ὡς τὴν μουστωτίδα,
ἀγλαίσμα τῆς πόλεως, ψυχὴν ἀγνῆν, καρδίαν
καὶ λόγους μέλι ἔχουσαν καὶ ὄψιν οὐρανίαν.
Τὴν εἶδα κ' ἐξεφώνησα! Ἄλλ' ὅμως ποῖος, ποῖος
ἐγνώρισε τὸ κάλλος της, ἀνέκραξεν ὁμοίως;

—Δὲν εἶν' ὠραία; δὲν...—Ἄ, ναί· πρὶν ἔτι τελειώσω
μὲ εἶπε μέγας πλούσιος, ἂν θέλεις νὰ ἔς τὴν δώσω.»
Ἄ ναί, ψυχρὰ ψυχρὰ, Ἄ ναί! Καὶ ἄλλο τίποτ' ἄλλο.
Καὶ τὸ Ἄ ναί ἂν ἐννοῆ ἐκεῖνο ἀμφιβάλλω.
Τὴν θεωρεῖ κι' ὡς κτῆμά του· καὶ μὲ τοιοῦτον ὄφρος,
ὡς ἂν ἐνέχυρον αὐτοῦ τὴν εἶχ' ὁ τοκογλύφος.

—Εἶν' εὐμορφη, μ' εἶπ' ἄλλος τις, ἀλλὰ πολλὰ δὲν ἔχει.»
Καὶ ἄλλος ἔσπευδεν ἄλλου καὶ ἄλλος πέρα βρέχει.
Καὶ οὕτως ἐλησμόνησαν τί πράγμα εἶνε κάλλος,
ἐκτὸς ἂν ὑποδήματα φοροῦν στενὰ μεγάλως.
Κ' ἔμεινε τύπος καλλονῆς ἀθλίας ἐδῶ ὅπου
ἀπεθεώθη ἄλλοτε τὸ κάλλος τοῦ ἀνθρώπου.

Καὶ μετὰ χρόνους, βέβαιος ὡς Δάρβειν προκηρύττω,
πιθήκων ὅλην γενεὰν θὰ ἔχωμεν. Ἄ! φρίττω.
Δὲν εἶδα τόπον ἐπὶ γῆς, Ἄτσιν καὶ ἂν καλῆται,
ὅπου τὸ κάλλος, ὡς ἐδῶ, νὰ μὴ χειροκροτῆται.
Καὶ ὅπου, ὅπου τῆκεται ἢ καλλονὴ νοσοῦσα,
ἐκεῖ θὰ μείνη γενεὰ τὸν κόσμον παρωδοῦσα.

Θέλω κ' οἱ φαλακροὶ αὐτοὶ, μὴ αἰσχυρόμενοί πως,
νὰ χαιρετοῦν ἅμα φανῆ ἀρχαίου κάλλους τύπος.
Τόσον τὸ σέβας. Καὶ μᾶζ γενναία συναισθήσει
ἢ πόλις τὰς ὠραίας της ὡς ὀεία νὰ τιμῆσῃ.
Ἦ, θέλω ἐνθουσιασμόν. Ἐν μέσῃ τῇ πλατείᾳ
νὰ λέγω εἰς τὴν καλλονήν: Ἄ εἶσαι θαυμασία!

Καὶ τὴν ὠραίαν ἀληθῶς ν' ἀποκαλοῦν ὠραίαν.
Νὰ παύσουν τὴν ἐπίδειξιν αἱ ἄλλαι τὴν ματαίαν.
Νὰ μὴ γελῶν φοβούμεναι: νὰ δεῖξουν τοὺς ὀδόντας
καὶ ὡς ἂν σκύλους πέριξ των ἡσθάνοντο πεινῶντας,
νὰ μὴ προσέχουν, ἐπειδὴ κἀνεὶς δὲν θὰ τὰ φάγῃ.
Τὸν Ἀσμοδαῖον ν' ἀγαποῦν, καὶ νὰ μὴν εἶνε πάγοι.

Ἦ μὲ τὸ ὕπνου τὰς στιγμὰς, ὦ μὲ τὴν ἡσυχίαν,
ὀλίγην μόνον καὶ ἐδῶ ζητῶ καλαισθησίαν.
Φοβοῦμαι μὴ δὲν κοιμηθῶ καὶ αὖριον, καὶ τότε
ἐχάθην φεῦ! ὦ σύμμαχοι τοῦ κάλλους στρατιῶται.
Ἄν ἔλθῃ νὰ μ' ἀντίπηρ τι στόμα γλυκὸ Κυρίας,
θὰ κοιμηθῶ ἐγγὺς αὐτῆς ἐγὼ ἐξ ἀϋπνίας.

ΦΛΟΞ.

Ὁ Ὑπεύθυνος ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΜΟΥΣΑΛΑΚΗΣ.

ΤΥΠΟΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΣ.